

Håpets fortellinger

Åsa Molin
Og hjertet vender seg om
Lunde Forlag

Det er lenge siden jeg har kost meg slik med en oppbyggelsesbok som jeg har gjort med Åsa Molins «Og hjertet vender seg om». Den har undertittelen «En bok om håp», og håpet er da også den aksens som hele boken dreier seg rundt.

Åsa Molin er utdannet som teolog og arbeider som lærer i Sverige. Hun er gift med Magnus – som denne boken er tilegnet – og de har adoptert et barn fra Colombia. Blant de erfaringene hun bruker i denne boken, finner vi også hennes egen fortelling om håpet knyttet til det å bli mor, det å bli gravid. Hver eneste måned var håpet der, og hver eneste måned ble de skuffet. Vi oppdaget at vårt problem var ikke å unngå å få barn, men faktisk få det, skriver hun.

Sine erfaringer på dette området bruker hun både i forhold til de bibelske fortellingene om Sara og Abraham fra urhistorien, om Hanna og Elkana fra dommertiden og om Elisabet og Sakarja i Det nye testamentet. Det er vakkert og sjarmerende gjort, og de gamle fortellingene er gjengitt på en spennende og morsom måte.

Men dette er selvsagt noe langt mer enn en bok om ufrivillig barnløshet. Det er en bok om håpet som motor og drivkraft i et menneskes liv. Det er en bok både om håpet betydning for livet her nede, og om det himmelske håpet.

Molin bruker ikke bare de bibelske fortellingene for å illustrere dette. Hun bruker også de litterære fortellingene fra diktere som Selma Lagerlöf og andre, og det hele er komponert sammen til en tett og fin vev som gir et vakkert bilde av det kristne håpets mange sider og fasetter. Bruken av disse fortellingene viser en forfatter som har

lest mye, og som har lest med ettertanke og refleksjon.

Jeg synes ikke minst det grepet Molin gjør med de bibelske fortellingene er spennende og forfriskende. Hun forteller dem i et moderne språk som samtidig er fullt av respekt for fortellingenes egenart. At «Noah måtte ha blitt den første bygdetulling da han tømte områdets planke-lager» er først og fremst en morsom observasjon. Men den peker også frem mot vår egen tid og våre reaksjoner når mennesker gjør dristige ting, som det å starte hjelpearbeid for rusmisbrukere i en garasje, slik Lise og Ludvig Karlsen gjorde for 25 år siden. Sett i et slikt perspektiv blir ikke håpet bare en god følelse og vakker tanke, men det blir en dynamisk kraft.

Å avrunde omtalen av denne boken med å si at «uten håp er alt håpløst», er på en måte en floskel, men på den andre siden rommer det en realitet og en oppmuntring. Det er lenge siden jeg har hatt slik glede av en oppbyggelsesbok som jeg har hatt av denne.

Anmeldt av
Nils-Petter Enstad

Magazinet 26. sept '06